

De rots Petra tou Romiou nabij Paphos wordt vaak genoemd “de Rots van Aphrodite”, maar ook wel eens “De Rots van de Romeinen”, (Grieks: Πέτρα του Ρωμιού, *Petra tou Romiou*) (= *Rots van de Romeinen*). De rots is gelegen voor de kust van Cyprus, op circa 25 kilometer van de plaats Paphos. Volgens legenden en de Griekse mythologie zou Aphrodite, de godin van de schoonheid, bij deze rots uit de golven van de zee zijn geboren. Cyprioten noemen hun eiland om deze reden vaak *het eiland van Aphrodite*.

De rots ligt ongeveer 25 kilometer ten oosten van Paphos. Wie langs de kust van Limasol naar Paphos reist of vice versa, ziet de rots vanaf de weg in de zee liggen.

Deze interessante geologische formatie van enorme rotsen aan de zuidwest kust van het Paphos district vormt een van de meest indrukwekkende natuurgebieden van Cyprus, die wordt geassocieerd met Aphrodite, de Griekse godin van de liefde en schoonheid.

Volgens de legende is dit opvallend mooie plek, de plaats waar Aphrodite uit de golven opstond en alzo werd geboren uit de schuimende zee. De Griekse naam, Petra tou Romiou, "de rots van de Romeinen", is verbonden met de legendarische Byzantijnse held, Digenis Akritas, die de plunderende Saracenen tegenhield in deze baai met zijn geweldige kracht. Er wordt gezegd dat hij een enorme rots wierp in de zee om zo vijandelijke schepen te vernietigen.

In zijn *Theogonie* (178-206), geeft **Hesiodus** de meest bekende versie weer van de dramatische vertelling rondom het gebeuren van de geboorte van de godin Aphrodite.

Hesiodus verhaalde dat volgens welke Aphrodite uit het zilveren schuim (Grieks: ἀφρός / *aphrós*) van de zee ontstaan is op het moment dat de golven van de zee bevrucht werden door enige neervallende bloeddruppels van de eerste wereldgebieter en godenkoning Uranus, nadat deze door zijn zoon Chronos met een diamanten sikkel was gecastreerd en daarna van de heerschappij zou beroofd. Aphrodite rees uit de baren van de zee op als de schoonste van alle vrouwen, blank als het schuim, waaruit ze geboren werd, en beminlijkheid en liefvalligheid lagen op haar glimlachend gelaat en over haar gehele wezen. Zo kreeg ze de naam Aphrodite, “de uit schuim geborene”, of *Anadyomene*, “de opduikende”.

Eerst zweefde zij over de wateren naar het eiland Kythira, vanwaar ze de bijnaam (epiklese) “van Kythera”, of *Kythereia* verkreeg. Vervolgens ging ze naar het eiland Cyprus.

Waar zij verscheen, veranderde de woeste grond in bloeiende velden: bloemen ontsproten onder haar bekoorlijke voeten en de gehele aarde juichte in hemelse verrukking. Een zachte adem van de Zephyr had haar naar het land gevoerd. Daar wachtten haar de Horen van de lente op om haar naar de onsterfelijke goden te voeren, ofwel werd ze, zoals de beroemde beeldhouwer Phidias het voorstelde, toen ze uit de zee opdook, ontvangen door Eros (die dan moeilijk als haar zoon beschouwd kan worden, tenzij hier overeenstemming zou zijn met de oudere Egyptische mythe van Isis, Osiris en Horus), bekranst door Peitho en weldra omringd door alle goden van de hemel en van de aarde. Er bestaan verschillende verhalen omtrent Aphrodites geboorte in de Griekse mythologie of wat daartoe gerekend mag worden. Volgens Homerus was ze een dochter van Zeus en Dione, een titanide of oceanide. Met deze moeder, het symbool van de vruchtbaarheid van de natuur, die het in haar gestrooide zaad met rijke oogst teruggeeft,

werd Aphrodite soms geïdentificeerd, hoewel Theia (Dione) als afzonderlijk goddelijk wezen haar eigen betekenis en persoonlijkheid had.

Anderen noemen Aphrodite een dochter van Uranus en van de godin van de dag Hemera; nog anderen trachten de omtrent haar afkomst afwijkende mythen in overeenstemming te brengen, doordat zij drie of vier godinnen van die naam aannemen.

